

Arrest

nr. 149 402 van 9 juli 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 2 maart 2015 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 december 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 april 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 14 april 2015.

Gelet op de beschikking van 11 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. FRERE, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 december 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) onontvankelijk wordt verklaard, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 29 januari 2015.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, de materiële en de formele motiveringsplicht, het vertrouwensbeginsel, het redelijkheids- en het evenredigheidsbeginsel.

2.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking van 7 april 2015 de grond werd meegedeeld waarop de waarnemend voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. *In casu* wordt het volgende gesteld: *“De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. In casu is de juridische en de feitelijke grondslag vermeld: de aanvraag wordt afgewezen omdat de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft aangetoond. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Vooraf en als algemeen principe dient gesteld dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar strekken er toe te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. “Buitengewone omstandigheden” zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. De verzoekende partij stelt terecht dat een buitengewone omstandigheid niet hetzelfde is als overmacht en het geen vereiste is dat de buitengewone omstandigheid onvoorzienbaar is. De bestreden beslissing stelt dit evenwel niet.*

Het loutere feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de beoordeling gemaakt door de gemachtigde van de staatssecretaris kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Het komt de Raad niet toe om zich in de plaats te stellen van het bestuur wat de beoordeling van de aanvraag betreft. De Raad kan enkel nagaan of de verwerende partij is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of ze deze gegevens correct heeft beoordeeld en of ze niet tot een kennelijk onredelijke beslissing is gekomen.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag niet ontvankelijk is.

Zo wordt in de bestreden beslissing duidelijk aangegeven dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de verzoekende partij haar aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure nl. via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, acht de Raad deze beoordeling niet kennelijk onredelijk.

De door de verzoekende partij ingeroepen elementen van integratie en elementen die wijzen op een duurzame lokale verankering in België betreffen, meent de Raad dat de verwerende partij in redelijkheid kon oordelen dat dit inderdaad elementen zijn die de gegrondheid van de aanvraag kunnen rechtvaardigen, maar die niet aantonen waarom het voor de verzoekende partij bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst teneinde daar een aanvraag in te dienen. Het kwam aan de verzoekende partij toe uiteen te zetten waarom de ingeroepen elementen van integratie en duurzame lokale verankering in casu wel een buitengewone omstandigheid zouden uitmaken, wat zij heeft nagelaten. Met haar algemeen betoog toont de verzoekende partij niet aan dat de bestreden beslissing behept zou zijn met een onwettigheid.

Wat artikel 8 van het EVRM betreft wijst de Raad er vooreerst op dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk omtrent artikel 8 EVRM gemotiveerd wordt. Er wordt enerzijds aangegeven dat de verzoekende partij niet aantoont dat er nog andere familieleden in België verblijven. In haar verzoekschrift laat de verzoekende partij eveneens na aan te tonen dat ze een gezinsleven in België

heeft opgebouwd. Anderzijds wordt met betrekking tot het privéleven uitdrukkelijk gesteld dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen. In haar verzoekschrift stelt de verzoekende partij dat ze haar centrum van haar belangen in België opgebouwd heeft en derhalve terecht om de bescherming van haar privéleven kan vragen. In casu dient de Raad vast te stellen dat zij geenszins in concreto aantoonbaar dat hij in België een privéleven heeft ontwikkeld dat onder de door artikel 8 van het EVRM voorziene bescherming valt. Bovendien oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt ook in dit verband niet aannemelijk gemaakt.

Waar de verzoekende partij in algemene termen stelt dat rekening moet gehouden met alle gegevens van het administratief dossier en alle dienstige stukken, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij nalaat uiteen te zetten met welke stukken in casu geen rekening werd gehouden.

Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij geen schending aannemelijk van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Evenmin wordt een schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk gemaakt.

Het betoog in het kader van het volgend onderdeel van het middel heeft tot doel een toepassing van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te verkrijgen. De Raad van State oordeelde echter dat men een voorwaarde aan de wet toevoegt, indien de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel wordt toegepast. In dat geval beschikt de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer - wat dus in strijd is met de discretionaire bevoegdheid waarover de staatssecretaris beschikt (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RVS 1 december 2011, nr. 216.651). Dit onderdeel van het middel lijkt bijgevolg niet dienstig. Specifiek wat het vertrouwensbeginsel betreft, wordt nog opgemerkt dat – daargelaten de vraag of er een administratieve praktijk bestond derwijze dat de verzoekende partij ervan uit mocht gaan dat zij verder in België mocht verblijven – deze praktijk hoe dan ook contra legem zou geweest zijn.

Het vertrouwensbeginsel brengt niet mee dat vertrouwen dat zou zijn gewekt door een administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie.

Van een bestuur kan niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een zekere tijd niet de hand aan de wet te houden. Het is in dit licht evenmin relevant dat, zoals de verzoekende partij beweert, de staatssecretaris zich ertoe verbonden heeft om bepaalde (procedurele) toezeggingen te doen in het kader van de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Het aspect van het middel gesteund op het vertrouwensbeginsel is niet gegrond (RvS 4 maart 2002, nr. 104.270).

Een schending van het gelijkheidsbeginsel blijkt niet, nu de verzoekende partij in gebreke blijft met feitelijke en concrete gegevens aan te tonen dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld (RvS 16 september 2002, nr. 110.245). Het loutere feit dat een persoon zich op “de instructies van 19.07.09” heeft beroepen, toont niet aan dat het over een gelijkaardige situatie zou gaan. De verzoekende partij toont hiermee dan ook niet aan dat twee gelijkaardige zaken op een verschillende wijze zouden worden behandeld. De Raad merkt daarenboven op dat, zelfs mocht worden aangenomen dat in de andere ‘gelijkaardige zaak’ de aanvraag tot een positieve beslissing leidde op grond van de vernietigde instructies, deze praktijk echter contra legem zou zijn. Er kan geen beroep worden gedaan op het gelijkheidsbeginsel om een onwettige toestand te verantwoorden of te bestendigen (RvS 3 april 2002, nr. 105.380).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel lijkt ongegrond.

Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). Er dient te worden besloten dat de verwerende partij is overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing, en dat zij hierbij niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheids-

beginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is. Het middel lijkt ongegrond.”

2.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.3. Op 14 april 2015 dient de verzoekende partij een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 27 mei 2015, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 7 april 2015 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld:

“De verzoekende partij stelt te volharden in haar verzoekschrift en vraagt bijzondere aandacht voor het feit dat zij een Iraans vluchteling is die in oktober 2011 een asielaanvraag heeft ingediend waarover in september 2014 werd beslist. Aldus heeft zij een legaal verblijf van 3 jaar gekend en gaat de verwerende partij te kort door de bocht wanneer zij stelt dat haar integratie en lokale verankering niet in aanmerking worden genomen als buitengewone omstandigheden, daar zij deze heeft opgebouwd tijdens een perfect legaal verblijf.

De verwerende partij verwijst naar de beschikking.”

2.4. Waar de verzoekende partij stelt dat de verwerende partij te kort door de bocht gaat door te stellen dat ze de lokale verankering en de integratie niet als buitengewone omstandigheid in aanmerking neemt daar de verzoekende partij gedurende drie jaar legaal op het grondgebied heeft verbleven, wijst de Raad erop dat in de beschikking wordt gesteld dat de verzoekende partij niet aangeeft waarom deze elementen het voor haar bijzonder moeilijk maken om terug te keren naar haar land van herkomst ten einde daar een aanvraag in te dienen. Het gegeven dat de verzoekende partij haar integratie heeft opgebouwd gedurende het onderzoek naar haar vluchtelingenstatus doet hieraan geen afbreuk. Zo merkt de Raad op dat deze motivering in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769; zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). Slechts in uitzonderlijke gevallen kan integratie als buitengewone omstandigheid worden aanvaard, met name wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang, waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou geven tot het verbreken van engagementen die reeds genomen waren ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld (RvS 21 september 2004, 135. 090). *In casu* toont de verzoekende partij niet aan dat ze door haar terugkomst naar haar land van herkomst engagementen van algemeen belang zou verbreken.

Bijgevolg maakt de verzoekende partij *in casu* niet aannemelijk dat de beschikking onterecht werd genomen.

De middelen zijn ongegrond.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is ongegrond. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend vijftien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. RYCKASEYS